

Uzupełniono postanowieniem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 8.10.2018r.

Sygn. akt II Ca 1314/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Ciesielska

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2018 r. w Kielcach na posiedzeniu niejawnym sprawy
z powództwa Prokury N. Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.
przeciwko P. K. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Staszowie

z dnia 29 czerwca 2018 r., sygn. akt I C 110/18 upr.

oddala apelację.

SSO Elżbieta Ciesielska

Zarządzenie: odpis wyroku doręczyć:

- pełnomocnikom stron.

Sygn. akt II Ca 1314/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2018r. Sąd Rejonowy w Staszowie w punkcie 1. oddalił powództwo Prokury Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. wytoczone przeciwko P. K. (1) o zapłatę; w punkcie 2. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1 817,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie swoje Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Pozwany P. K. (1) zawarł z (...) Bank (...) SA. we W. umowę o kredyt gotówkowy nr (...), w wysokości 3 000zł. W umowie ustalono prowizję na kwotę 171,79zł. oraz składkę z tytułu ubezpieczenia w kwocie 271,02 zł. Spłata pożyczki miała nastąpić w 24 miesięcznych ratach płatnych do 21 -go dnia każdego miesiąca począwszy od lutego 2008r. po 171,71zł. pierwsze 23 raty oraz ostatnia w kwocie 171,79zł. Ostateczny termin spłaty kredytu upłynął 21 stycznia 2010r. Oprocentowanie kredytu wynosiło 17,9% w stosunku rocznym, a ogólna kwota odsetek 578,31zł.

W dniu 2 kwietnia 2014r. powód zawarł z (...) Bank SA. We W. umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem był pakiet wierzytelności wymienionych w załączniku 1A oraz 1B przysługujących Bankowi i zakwalifikowanych zgodnie z przepisami Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 grudnia 2008r. w sprawie zasad tworzenia rezerw

na ryzyko związane z działalnością banku jako stracone. Pakietem objęta była także wierzytelność do pozwanego w łącznej kwocie 4 124,98zł. w tym kapitał 2 630, 67zł. , odsetki 1 31176zł. , opłaty i koszty 182,55zł. wynikająca z wyżej wskazanej umowy pożyczki gotówkowej. O dokonany przelew wierzytelności powód zawiadomił pozwanego.

W dniu 20 lipca 2014r. powód zawarł z pozwanym pisemną ugodę, w której P. K. (1) oświadczył, iż uznaje wierzytelność nabyta przez powoda od (...) Bank SA. We W. wynikającą z umowy nr (...) z dnia 21 stycznia 2008r. , wynoszącą na dzień 30 czerwca 2014r. 4208,37zł. W ugodzie tej pozwany zobowiązał się do spłaty kwoty 4445,38zł. na którą składa się nabyta wierzytelność, oraz kwota 237,01zł. tytułem odsetek umownych naliczonych zgodnie z postanowieniami ugody, począwszy od 10 lipca 2014r. od kwoty wierzytelności pozostałej do spłaty. Spłata miała nastąpić w 16 ratach ustalonych w ugodzie. W ugodzie zastrzeżono też, że w przypadku opóźnienia w płatności o wysokości dwóch pełnych rat, wierzycielowi przysługuje prawo do pisemnego wypowiedzenia ugody z zachowaniem 7 dniowego terminu . Po upływie tego terminu cała pozostała do zapłaty kwota stawała się wymagalna i mogła być dochodzona przed sądem.

Pismem z dnia 6 listopada 2017r. powód wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty kwoty 5 195,89zł. w terminie do 13 listopada 2017r. pod rygorem skierowania pozwu do zapłaty.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo jest niezasadne.

Stwierdził, że podstawą roszczenia powoda nie jest pierwotna umowa zawarta z bankiem, lecz pisemna umowa zawarta przez strony postępowania 20 lipca 2014r. , w której P. K. (1) uznał roszczenie w kwocie 4 208,37zł. i zobowiązał się do jego spłaty wraz odsetkami umownymi w 16 miesięcznych ratach.

W ocenie Sadu Rejonowego powództwo to nie mogło być jednak uwzględnione, bowiem powód nie wykazał, iż roszczenie to stało się wymagalne i mogło być dochodzone przed sądem. Sąd stwierdził przy tym, iż do przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie nie doszło, gdyż data zawarcia ugody nie jest tożsama z datą wymagalności roszczenia, od której rozpoczyna się bieg przedawnienia, a skoro pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, to w tej sytuacji na powodzie spoczywał ciężar wykazania co najmniej daty wymagalności roszczenia, od której rozpoczął bieg 3 letni termin przedawnienia stosownie do art. 118 k.c., gdyż roszczenie ma ścisły związek z działalnością gospodarczą powoda.

Sąd I instancji podkreślił także, iż w jego ocenie nie ma wątpliwości , że poprzez zawarcie ugody w dniu 20 lipca 2014r. pozwany zrzekł się zarzutu przedawnienia. Zaznaczył przy tym, że na skutek zrzeczenia się zarzutu przedawnienia zobowiązanie naturalne staje się ponownie zobowiązaniem pełnym, a wynikające z niego roszczenie odzyskuje przymiot zaskarżalności, a nowy termin przedawnienia zaczyna biec od chwili zrzeczenia się zarzutu przedawnienia. Sąd Rejonowy wskazał nadto, że strony w zawartej ugodzie umówiły się, że warunkiem zaskarżalności roszczenia, a tym samym jego ewentualnego dochodzenia przed Sądem było uprzednie wypowiedzenie ugody przez powoda ze skutkiem postawienia całej wierzytelności w stan natychmiastowej wymagalności. W świetle przedstawionych przez powoda dokumentów nie sposób ustalić, czy, a jeżeli tak, to kiedy roszczenie stało się wymagalne.

Apelację od całości wyroku wywiódł powód zarzucając mu:

1) naruszenie prawa procesowego :

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów w postępowaniu, nie dokonując wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału;

- art. 231 k.p.c. poprzez przyjęcie za nieustalone fakty wymagalności przysługującej powodowi wierzytelności, mimo istnienia ku temu dostatecznej podstawy w zaferowanym przez powoda materiale dowodowym.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa poprzez zasądzenie od pozwanego P. K. (2) ma rzecz powoda 5 210,93zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia

pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według obowiązujących stawek.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się nieuzasadniona i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie. W ocenie bowiem Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego co do zasady jest trafne.

Sąd odwoławczy aprobuje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy. Nie zgadza się natomiast z wywodami prawnymi poczynionymi przez Sąd I instancji w oparciu o te ustalenia. Przede wszystkim zdaniem Sądu Okręgowego, odmiennie aniżeli uczynił to Sąd Rejonowy stwierdzić należy, iż źródłem roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu jest umowa o kredyt gotówkowy zawarta w dniu 21 stycznia 2008r. przez P. K. (2) z (...) Bank (...) SA. a nie ugoda zawarta w dniu 20 lipca 2014r. pomiędzy stronami niniejszego procesu. Świadczy o tym chociażby treść par. 1 ust. 1 i 2 powołanej ugody, która odwołuje się do umowy o kredyt gotówkowy i wynikającej z tej umowy wierzytelności. Tej właśnie wierzytelności ma dotyczyć uznanie o jakim mowa w powołanym par. 1 ust. 1 i zgoda na spłatę w ratach zawarta w par. 1 ust. 2. A skoro tak to również odmiennie aniżeli ocenił to Sąd Rejonowy stwierdzić należało, że roszczenie to uległo przedawnieniu w dniu 21 stycznia 2013r. zatem w dniu zawierania ugody roszczenie, którego ta ugoda dotyczyła było już przedawnione. Konsekwencją takiego stwierdzenia jest więc uznanie, że nie wywierającym żadnego skutku prawnego było uznanie przez P. K. (2) wierzytelności wynikającej z umowy o kredyt gotówkowy oznaczonej nr (...), jak i zobowiązanie się do spłacania w ratach tejże wierzytelności. Skutkiem bowiem uznania wierzytelności mogło być zgodnie z przepisem art. 123 par. 1 pkt.2 k.c. przerwanie biegu przedawnienia tego roszczenia. Zatem mogło przynieść ono oczekiwany rezultat jedynie wówczas gdyby do upływu przedawnienia jeszcze nie doszło. W niniejszym jednak wypadku przedawnienie roszczenia wynikającego z umowy kredytowej wynosiło zgodnie z przepisem art. 118 k.c. jako związane z działalnością gospodarczą banku 3 lata. Licząc za początek biegu terminu przedawnienia ostateczny termin zapłaty kredytu wskazany w przywołanej umowie kredytowej na dzień 21 stycznia 2010r. stwierdzić należało, że przedawnienie upłynęło 21 stycznia 2013r., a zatem prawie 1,5 (półtora roku) przed dniem 20 lipca 2014r., w którym doszło do zawarcia przedmiotowej ugody pomiędzy stronami. Zatem aby ugoda ta wywierała jakiegokolwiek skutki prawne dla stron, pozwany P. K. (1) musiałby wcześniej zrzec się zarzutu przedawnienia roszczenia wynikającego z zawartej przez niego opisanej powyżej umowy kredytu gotówkowego. Tymczasem zaoferowane w sprawie dowody nie powalają na poczynienie ustalenia, iż do takiego zrzeczenia się przez pozwanego doszło. Przede wszystkim podkreślić należy, iż samo uznanie przedawnionego roszczenia nie oznacza bowiem automatycznie zrzeczenia się zarzutu przedawnienia, a w ugodzie brak jest takiego wyraźnego oświadczenia pozwanego. Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż dla wyrażenia woli zrzeczenia się tego zarzutu nie jest wymagane złożenie wyraźnego oświadczenia w tej sprawie, gdyż wola ta może być wyrażona w sposób dorozumiany. W niniejszej sprawie należało dokonać analizy stanu faktycznego pod kątem zrzeczenia się przez pozwanego korzystania z zarzutu przedawnienia w sposób dorozumiany, zwracając przy tym uwagę na fakt, że takie wyrażenie woli zrzeczenia się zarzutu przedawnienia w każdym wypadku musi być złożone w sposób świadomy przez dłużnika, w tym sensie, iż musi on mieć rozeznanie, świadomość skutków takiego oświadczenia. Tymczasem analiza materiału dowodowego, a w szczególności ugody oraz podnoszenie od początku procesu przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia uzasadnia stwierdzenie, iż P. K. (1) takiej świadomości nie miał zawierając w dniu 20 lipca 2014r. ugodę z pozwanym, nie mógł zatem poprzez podpisanie tej ugody skutecznie zrzec się zarzutu przedawnienia ani wprost ani w sposób dorozumiany.

Zatem z tego względu powództwo, a obecnie apelacja nie zasługiwały na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe wywody wskazujące przyczyny niezasadności żądania zgłoszonego w sprawie przez powoda stwierdzić należało, iż bezprzedmiotowym dla rozstrzygnięcia niniejszej apelacji pozostawały zarzuty

sformułowane w apelacji, w związku z tym za niecelowe Sąd Okręgowy uznał odnoszenie się do nich w niniejszych motywach.

Reasumując stwierdzić należało, iż apelacja okazała się nieuzasadnioną, co skutkowało jej oddaleniem, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy zawarł w postanowieniu z dnia 8 października 2015r. uzupełniającym wyrok z dnia 24 września 2018r. wydany w sprawie II Ca 1314/18 . zasądzającym od powoda na rzecz pozwanego 900 zł. tytułem kosztów postępowania apelacyjnego

Orzeczenie to Sąd oparł na przepisie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 397§ 2 k.p.c. uwzględniając fakt, iż powód inicjujący postępowanie apelacyjne przegrał je w całości. Na zasądzone koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, z którego pomocy korzystał pozwany na etapie postępowania odwoławczego., którego wysokość została ustalona na podstawie §10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. 2018, 265) .

SSO Elżbieta Ciesielska